

Hoofdstuk 3: "Juridisch Kader"

juni 1993

Inhoud

3.1	Algemeen overzicht	5
3.1.1	Wetgeving voor ruimtelijke ordening	5
3.1.2	Milieuwetgeving	6
3.2	Wetgeving voor de verwijdering van afvalstoffen	9
3.2.1	Algemeen	9
3.2.2	Regelingen	10
3.2.3	Vergunningenstelsel	10
3.3	Wetgeving voor bodembescherming	13
3.3.1	Algemeen overzicht	13
3.3.2	Het Stortbesluit bodembescherming	14
3.3.3	De Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming	15
3.3.4	EG-richtlijnen	19
3.4	Procedureschema's	25
3.4.1	Locatiekeuze	25
3.4.2	Inrichting	28
3.4.3	Uitvoering	34
3.4.4	Voorbeeld voor een concrete stortplaats	35
3.5	Geraadpleegde literatuur	37

3.1 Algemeen overzicht

Bij de inrichting en uitbreiding van stortplaatsen voor afvalstoffen zijn vele juridische regelingen van toepassing.

Bij realisatie van nieuwe stortplaatsen en de uitbreiding van bestaande stortplaatsen is zowel de wetgeving op het gebied van de ruimtelijke ordening van belang als de milieuwetgeving. Deze twee soorten van wetgeving zijn nogal verschillend van aard, zodat ze hierna apart besproken worden.

Daarbij gaan we in deze paragraaf alleen in op de hoofdlijnen van de wetgeving. In de volgende paragrafen (3.2 en 3.3) worden de wetgeving voor afvalverwijdering en voor bodembescherming meer in detail besproken. De wetgeving voor de ruimtelijke ordening is vooral van toepassing bij de locatiekeuze voor stortplaatsen. Vandaar dat de Wet op de Ruimtelijke Ordening meer uitgebreid in het hoofdstuk locatiekeuze aan de orde komt.

3.1.1 Wetgeving voor ruimtelijke ordening

De regelgevingsstructuur voor ruimtelijke ordening is vrij eenduidig.

De Wet op de Ruimtelijke Ordening regelt de procedures, bevoegdheden en planvormen op rijks-, provinciaal en gemeentelijk niveau.

Het Besluit op de Ruimtelijke Ordening stelt de inhoudelijke eisen aan de diverse planvormen en regelt de samenstelling en werkwijze van de planologische organen en adviesraden.

De Woningwet bevat de regeling voor één van de voornaamste uitvoeringsinstrumenten van het ruimtelijk beleid, namelijk de bouwvergunning.

Dit ruimtelijk juridisch kader is op verschillende momenten bij de realisatie van nieuwe stortplaatsen van belang.

Afwegingen voor de locatiekeuze van nieuwe stortplaatsen worden op provinciaal niveau gemaakt. Het streekplan is op dat niveau het ruimtelijk afwegingskader.

Indien eenmaal een locatie gekozen is zal de gemeente waar de stortplaats gerealiseerd gaat worden het bestemmingsplan aanpassen. In dit bestemmingsplan worden voorschriften gesteld die onder andere betrekking kunnen hebben op de hoogte van de stort, het oppervlak en de ontsluiting. Met andere woorden voorschriften die van invloed zijn op de inrichting van de stortplaats.

Indien de stortplaats ingericht wordt is voor het oprichten van bouwwerken een bouwvergunning vereist en - indien het bestemmingsplan dat vereist - kan voor bijvoorbeeld grondverzet een aanlegvergunning nodig zijn.

Het provinciale milieubeleidsplan (PMP, voorheen het afvalstoffenplan (PAP)) of een uitwerkingsplan daarvan regelt de definitieve verwerking van afvalstoffen, de daarvoor te creëren voorzieningen en ook de locatie van deze voorzieningen. Het PMP heeft bij de locatiekeuze naast milieuhygiënische afwegingscriteria ook de organisatorische doelmatigheid van de betreffende voorzieningen als referentiekader. Omdat deze aspecten de m.e.r.-procedure moeten doorlopen (ingevolge de Wet Milieubeheer)

worden de beoogde locaties ook in het Milieu Effect Rapport op hun milieu-effecten beoordeeld.

De ruimtelijke afweging van locaties dient evenwel in het provinciale streekplan plaats te vinden. Dit vormt het planologisch referentiekader voor ruimtelijke beslissingen op regionale schaal. Gemeentelijke bestemmingsplannen behoeven goedkeuring van Gedeputeerde Staten. Daarbij worden de bestemmingsplannen getoetst aan het streekplan. (Zie voor de bestemmingsplanprocedure de schema's in paragraaf 3.4.2.) Het streekplan biedt hierbij niet altijd voldoende houvast. In het hoofdstuk "Locatiekeuze" wordt hieraan meer aandacht besteed.

3.1.2 Milieuwetgeving

De milieuwetgeving is (in vergelijking met het ruimtelijk ordeningsrecht) over meer verschillende wetten verdeeld. Milieuwetten die voor de realisatie van stortplaatsen van belang zijn, zijn de Wet Milieubeheer, de Wet Bodembescherming en de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren. Een stortplaats heeft een vergunning in het kader van de Wet Milieubeheer (Wm). In een Wm-vergunning kunnen, naast voorschriften voor het storten, ook regels worden gesteld om luchtverontreiniging, geluidhinder, gevaar, schade of hinder te voorkomen danwel te beperken. Daarnaast is van toepassing de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren (WVO). Voor het lozen van stoffen in het oppervlaktewater is een aparte WVO-vergunning nodig.

De procedure voor aanvraag en verlening van de Wm-vergunning is opgenomen in hoofdstuk dertien van de Wet Milieubeheer.

De Wet Bodembescherming stelt regels ter bescherming van de bodem, die in diverse uitvoeringsbesluiten geconcretiseerd worden. Het Stortbesluit bodembescherming geeft voorschriften voor de inrichting van stortplaatsen. Deze voorschriften dienen in de Wm-vergunning te worden opgenomen.

Bovengenoemde wetten zijn richtinggevend voor locatiekeuze en inrichting van stortplaatsen.

Daarnaast heeft men bij de daadwerkelijke aanleg van de stort nog te maken met andere regelingen op grond waarvan men vergunning of ontheffing heeft voor het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden. Men kan hierbij denken aan vergunningen voor ontgrondingen, grondwateronttrekkingen, aansluiten op de openbare weg ("uitwegvergunning") e.d.

Bij de realisatie van nieuwe stortplaatsen zijn dus veel verschillende wetten van belang. Sommige wetten spelen in elke fase een rol, andere wetten in een enkele fase. Dit wordt in het volgende schema weergegeven. Daarin worden drie fasen onderscheiden: namelijk de fase van locatiekeuze; de fase waarin bepaald wordt hoe de stortplaats technisch ingericht zal worden en tot slot de uitvoeringsfase (aanleg en exploitatie).

Tabel 3.1: Van locatiekeuze naar inrichting van stortplaatsen, de juridische hoofdlijnen

Fase:	Locatiekeuze	Inrichting (ontwerp)	Uitvoering (aanleg/ exploitatie)
<u>Wetten</u>			
- <u>ruimtelijk</u>			
. WRO	streekplan	best.plan	(aanlegverg.)
. WW			bouwvergunning
. Ontgr.w.			evt.ontgr.verg.
- <u>milieu</u>			
. Wm	(locatie)MER	(inr.)MER	procedure(H13)
	PMP	Wm-vergunning	lozingsverg.
. WVO		stortbesluit	
- <u>overig</u>			
. Grondw.w.			evt.onttrekk.verg.
. APV			uitwegverg.
. privaatr. overeenk.			duikers,kruising waterlopen

Concrete procedures met termijnen en bevoegde gezagen worden in paragraaf 3.4 schematisch weergegeven.

Voor de wijze waarop een voorgenomen stortplaats of de uitbreiding van een bestaande stort moet worden ingericht is met name de Wet Milieubeheer van belang.

De Wm-vergunning bevat namelijk de juridisch bindende voorschriften voor de technische realisatie. Deze voorschriften hebben naast bodembescherming ook betrekking op de aspecten geluid, gevaar, schade, hinder, luchtverontreiniging.

De voorschriften die in een Wm-vergunning ter bescherming van de bodem worden opgenomen, worden voor een belangrijk deel bepaald door de eisen die de voormalige Wet bodembescherming en daarvan afgeleide besluiten stelt. Inmiddels is per 1-3-1993 de WBB grotendeels opgenomen in de Wm en vinden de op de WBB gebaseerde besluiten hun rechtskracht via de artikelen 8.45 en 21.7 van de Wet Milieubeheer. Dit komt in paragraaf 3.3 aan de orde.

In de volgende paragrafen zullen ook regelingen aan de orde komen die nog niet rechtsgeldig zijn, maar op korte dan wel wat langere termijn richtinggevend zullen worden voor de eisen waaraan men moet voldoen. Voor een goed begrip en juiste interpretatie is daarom in paragraaf drie ook de procedurele stand van zaken van wetsvoorstellen, concept-richtlijnen e.d. aangegeven.

In paragraaf 3.4 worden de voornaamste procedureschema's getoond. Paragraaf 3.5 geeft een overzicht van de geraadpleegde literatuur.

Een aantal onderwerpen die in dit deel van de leidraad aan de orde komen, zullen in andere delen meer specifiek behandeld worden. Dit betreft bijvoorbeeld locatiekeuze, milieu-effectrapportage, nazorg, aansprakelijkheid.

3.2 Wetgeving voor de verwijdering van afvalstoffen

3.2.1 Algemeen

Voorheen was de wetgeving betreffende afvalstoffen geregeld in de Afvalstoffenwet en de Wet Chemische afvalstoffen. Beide wetten zijn geïntegreerd in het hoofdstuk 10, Afvalstoffen van de Wet Milieubeheer. Ook de inhoud en procedures van de milieuvergunning zijn nu via de Wet Milieubeheer geregeld.

Tabel 3.2: Wijzigingen in de wetgeving voor afvalverwijdering

Voorheen	Wet Milieubeheer
Aw Wca	Hoofdstuk 10 Afvalstoffen
WABM -- procedure H3	Hoofdstuk 13 Procedures voor vergunningen en ontheffingen
inhoudvergunning: wetvoorstel Vergunningen en Algemene Regels (VAR)	Hoofdstuk 8 Inrichtingen

De gehele afvalstoffenwetgeving (Aw en Wca) is als apart hoofdstuk Afvalstoffen in de Wm opgenomen.

Dit hoofdstuk bevat de volgende regelingen:

- een zorgplichtbepaling;
- de bevoegdheid om bij AMvB regels te stellen voor handelingen met stoffen of produkten die in het afvalstadium problemen kunnen opleveren;
- bevoegdheid om bij AMvB of provinciale milieuverordening regels te stellen met betrekking tot het verwijderen van afvalstoffen direct na het ontstaan ervan;
- een stelsel van regels betreffende de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen, autowrakken en bedrijfsafvalstoffen, (grotendeels overeenkomstig de Aw);
- regels betreffende de verwijdering van "gevaarlijke afvalstoffen", (grotendeels overeenkomstig de Wca).

Deze regelingen zullen van invloed zijn op met name de aard en samenstelling van de aan een stort aangeboden afvalstoffen en de mogelijkheden voor registratie vergroten.

Gevaarlijk afval

Het storten van gevaarlijk afval is in principe verboden (art. 10.38), hoewel daarop ontheffingen verleend kunnen worden (art. 10.44). Meestal betreft dit dan tijdelijke opslag.

Wat overigens chemisch afval is, is te bepalen met behulp van het Besluit Aanwijzing Chemisch Afval (BACA, te zijner tijd Besluit Aanwijzing Gevaarlijk Afval (BAGA)). Dit is een AMvB op grond van de Wm, die het voormalige Stoffen- en Processenbesluit vervangt.

In de paragrafen 3.2.2 en 3.2.3 wordt nader ingegaan op de wetgeving voor afvalverwijdering. Het afvalbeleid dat enerzijds gericht is op het voorkomen

van export van afval en anderzijds op zoveel mogelijk hergebruik, leidt ertoe dat van het te storten afval een groter aandeel gevaarlijk afval is. Dit zal consequenties hebben voor de inrichting van stortplaatsen. Deze (en andere) ontwikkelingen worden in paragraaf 3.2.4 toegelicht.

3.2.2 Regelingen

De Wet Milieubeheer kent diverse regelingen, onder andere:

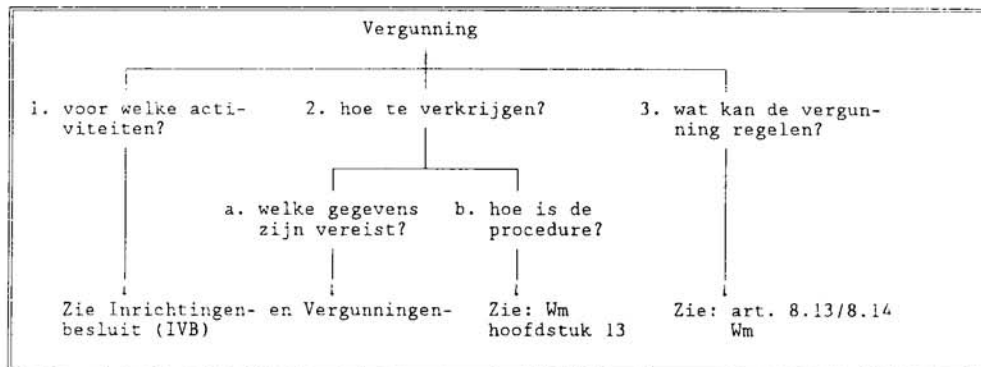
- het vaststellen en uitvoeren van provinciale milieubeleidsplannen;
- een vergunningenstelsel voor inrichtingen waar afvalstoffen worden verwerkt die van anderen afkomstig zijn;
- het vaststellen van gemeentelijke afvalstoffenverordeningen;
- preventieve maatregelen;
- gescheiden inzameling.

Voor de inrichting van stortplaatsen zijn met name de vergunningvoorschriften van belang. Vandaar dat in de navolgende paragraaf het vergunningenstelsel wordt gepresenteerd.

3.2.3 Vergunningenstelsel

Indien men voor een stortplaats vergunning aan wil vragen kan men zich een aantal vragen stellen:

Tabel 3.3: Vergunningverlening

Wanneer vergunning?

Voor de oprichting, exploitatie, wijziging of uitbreiding van stortplaatsen is op grond van art. 8.1 lid 1 een vergunning vereist.

Indien men op de stortplaats behalve storten ook andere activiteiten wil verrichten, zoals bijvoorbeeld het bewaren, overladen, be-/verwerken of vernietigen van afvalstoffen, dan dient men het Inrichtingen- en Vergunningenbesluit te raadplegen. De vergunningplicht geldt dan veelal boven een bepaalde minimumcapaciteit.

Procedure

De procedure van vergunning-aanvraag en -verlening is geregeld in hoofdstuk dertien van de Wet Milieubeheer. Zie voor procedures paragraaf 5 van dit hoofdstuk.

In het Inrichtingen- en Vergunningenbesluit worden de inhoudelijke eisen aan een vergunningaanvraag gesteld en worden de overheidsorganen aangewezen die bij de totstandkoming van de vergunning betrokken dienen te worden.

Voor wijziging en intrekking van de vergunning is eveneens hoofdstuk dertien van de Wet Milieubeheer van toepassing.

Inhoud van de vergunning

Voor de inhoud van de vergunning is het nieuwe hoofdstuk "Inrichtingen" van belang.

In het kader van dit hoofdstuk wordt gesproken van de integrale milieuvergunning (evenwel exclusief de WVO-/Lozingsverordening-vergunningen). De regeling zorgt ervoor dat in de vergunningen meer dan voorheen geregeld kan gaan worden zoals:

- brongerichte maatregelen (naast emissiegerichte);
- flexibeler vergunningen in verband met milieuzorgsystemen;
- mogelijke verplichting voor bedrijven om zich tegen risico-aansprakelijkheid te verzekeren. De inrichtingen waarvan dit verlangd kan worden zullen in een AMvB worden aangewezen;
- voorschriften die langer gelden dan de vergunning (dit in verband met nazorg).

Verder kunnen met AMvB's algemene regels gesteld worden. Enerzijds als vervanging van een vergunningplicht; anderzijds als minimum-eisen waarop de vergunning aan kan vullen.

Tevens kunnen AMvB's instructieregels bevatten die Gedeputeerde Staten opdragen bepaalde voorschriften aan de vergunning te verbinden.

De consequenties van deze AMvB's zullen voor de vergunningen van afvalstortplaatsen beperkt zijn, omdat het Stortbesluit bodembescherming mede een instructie-AMvB op basis van de Wm zal zijn, die redelijk volledig is.

Aan de vergunning kunnen op grond van art. 8.13 voorschriften worden verbonden ter bescherming van het milieu.

Dit kunnen doel-, middel-, meet-, acceptatie-, rapportage- en registratievoorschriften zijn. In art. 8.12 van de Wet Milieubeheer wordt impliciet een voorkeur uitgesproken voor doelvoorschriften.

In art. 8.14 van de Wet Milieubeheer worden aanvullende voorschriften genoemd die gesteld kunnen worden bij inrichtingen die afvalstoffen van buiten de inrichting verwijderen. Dit kan betreffen:

- toestemming bevoegd gezag voor de verwijdering van bepaalde soorten afval:
- maximum-tarief;
- inzamelplicht;
- regionale begrenzing van te accepteren afval;
- verplichte afgifte van afval aan bij de vergunning aangewezen personen.

Wat betreft gevaarlijk (voorheen chemisch) afval heeft het hoofdstuk Inrichtingen een belangrijk gevolg. Vergunningverlening voor chemisch

afval is nu nog toebedeeld aan het rijk. Na de inwerkingtreding van de Wet Milieubeheer speelt het rijk nog maar een beperkte rol bij de vergunningverlening voor de verwerking van chemische afvalstoffen. De provincie zal hierin een voorname rol gaan spelen.

Tot slot moet nog gewezen worden op de verordeningen bedrijfsafvalstoffen van de provincies. Deze verordeningen zijn door sommige provincies opgesteld op grond van de autonome verordenende bevoegdheid van de provincie (art. 90 Provinciewet). Deze verordeningen zullen van invloed zijn op de aard van het bedrijfsafval en de wijze waarop het aan de stort wordt aangeboden. Anderzijds zullen de verordeningen van invloed zijn op de registratie- en acceptatievoorschriften. Vandaar dat de inhoud van deze verordeningen op hoofdlijnen besproken wordt in paragraaf 7.2 van deze Leidraad, waar het gaat over acceptatie en registratie.

Op dit moment zijn de provincies in IPO-verband bezig met het vormgeven van een model-milieu-verordening. Op grond van de Wet Milieubeheer moeten de provincies een milieuverordening opstellen. Bestaande provinciale milieu-verordeningen (zoals bijvoorbeeld de bedrijfsafvalverordeningen) zullen in deze milieuverordening geïntegreerd worden.

3.3 Wetgeving voor bodembescherming

3.3.1 Algemeen overzicht

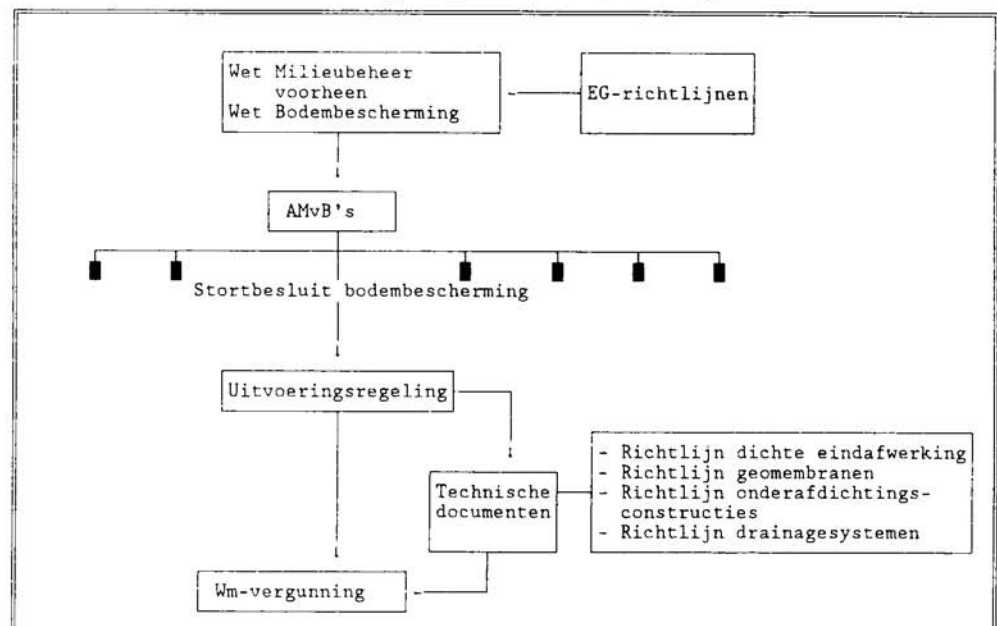
De regelgeving ter bescherming van de bodem kent een sterk kaderstellend karakter. Dit betekent dat veel regels hun technische concretisering in de Wm-vergunning zullen moeten vinden. Deze Leidraad en bijbehorende model-vergunningvoorschriften worden opgesteld om hiervoor handvatten aan te reiken en een zekere standaardisering te bevorderen.

Voorheen bestond de Wet Bodembescherming (WBB) die via een aantal AMvB's nader geconcretiseerd werd. De WBB is per 1-1-1993 grotendeels opgegaan in de Wet Milieubeheer. De aan de WBB gekoppelde AMvB's verkrijgen hun rechtskracht nu op grond van de Wet Milieubeheer. In het kader van de realisatie van stortplaatsen is van deze AMvB's vooral het Stortbesluit bodembescherming van belang. De in dit besluit genoemde aspecten krijgen hun detaillering in een Uitvoeringsregeling. Aan deze Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming kunnen technische specificaties en richtlijnen worden toegevoegd. Dit gebeurt in de vorm van handleidingen en richtlijnen.

Vanwege de ontwikkeling van het milieubeleid en de voortschrijding van de techniek hebben Stortbesluit bodembescherming, Uitvoeringsregeling, handleidingen en richtlijnen een evoluerend karakter.

De structuur van de wetgeving voor bescherming van de bodem ziet er daarmee op hoofdlijnen als volgt uit:

Tabel 3.4: Structuur wetgeving bodembescherming

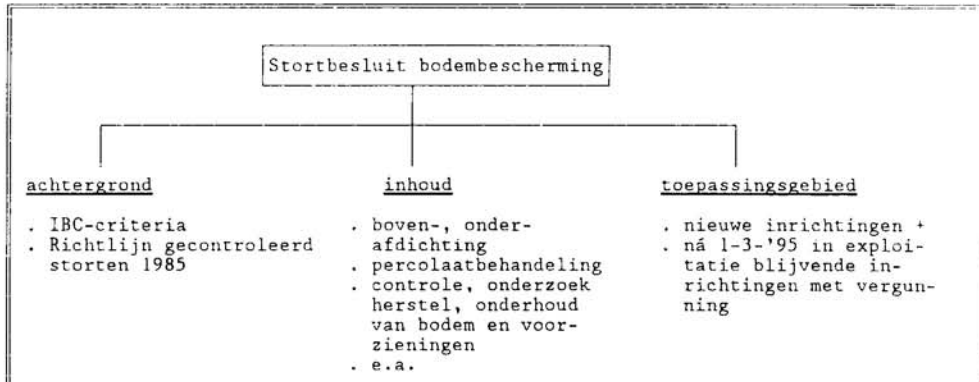

3.3.2 Het Stortbesluit bodembescherming

In deze paragraaf komt aan de orde wat de achtergrond van het Stortbesluit bodembescherming is; wat het besluit regelt en op welke inrichtingen het van toepassing is.

Dit kan als volgt schematisch worden samengevat:

Tabel 3.5: Het Stortbesluit bodembescherming

Achtergrond

Het Stortbesluit bodembescherming geeft juridische invulling aan de zogenoemde IBC-criteria en zal de huidige richtlijn gecontroleerd storten 1985 vervangen.

De AMvB vindt zijn oorsprong in de WBB, maar de voorschriften in het Stortbesluit bodembescherming vinden inmiddels hun juridische grondslag in de Wet Milieubeheer.

Inhoud

De criteria voor het isoleren, beheersen en controleren van stortplaatsen zijn verwoord in voorschriften (artikelen 3 t/m 14) die de vergunningverlener in de vergunning dient op te nemen. Deze voorschriften betreffen de volgende aspecten:

- de gestorte afvalstoffen mogen (na zetting van de bodem) in principe niet beneden 0,7 meter boven de te verwachten gemiddeld hoogste grondwaterstand geraken (art. 3);
- de verplichting tot het aanbrengen van een onder- en bovenafdichting met eventueel aanvullende c.q. vervangende geohydrologische en technische maatregelen (art. 4);
- de verplichting om percolaat zonder gevaar voor bodemverontreiniging op te vangen, te verzamelen en te zuiveren of af te voeren (art. 5);
- de verplichting asbesthoudende afvalstoffen gecompartmenteerd te storten en zodanig te behandelen/verpakken/af te dekken dat asbeststof zich niet kan verspreiden (art. 6);
- het storten dient zo te gebeuren dat de stort zonder bodemaantasting kan worden teruggenomen (art. 7);
- er moet een deugdelijk controlesysteem op bodem-/grondwaterverontreiniging zijn door middel van drainagebuizen en peilbuizen (art. 8);

- een aantal malen per jaar dient controle op de hoedanigheid van de bodem, de grondwaterstand en de staat van de bodembeschermende voorzieningen plaats te vinden (art. 9);
- om de 2 jaar onderzoek en keuring van de bodem en aangebrachte voorzieningen door een ter zake kundige (art. 10);
- onderhoud en herstel van de voorzieningen (art. 11);
- het bevoegd gezag kan de realisering van een financiële zekerheid voorschrijven zodat na beëindiging van de stort de bovenafdichting gefinancierd kan worden (art. 12).

Verder kan het bevoegd gezag strengere voorschriften stellen dan het Stortbesluit bodembescherming indien de stortplaats in grondwater- of bodembeschermingsgebieden is gelegen, vanwege bijzondere geohydrologische omstandigheden ter plaatse of indien het te storten afval een bijzonder risico voor de bodem kan opleveren (art. 13). Het bevoegd gezag is verplicht om de vergunningvoorschriften rechtskracht te geven tot drie jaar nadat de vergunning haar geldigheid heeft verloren (art. 14).

Toepassingsgebied

Het Stortbesluit bodembescherming geldt voor nieuw op te richten inrichtingen en inrichtingen die na 1 maart 1995 in exploitatie blijven en waarvoor op het tijdstip van in werkingtreding van het Stortbesluit bodembescherming reeds een vergunning is verleend. In die gevallen dienen de voorschriften, die opgenomen zijn in de artikelen 3 t/m 14 van het Stortbesluit bodembescherming, uiterlijk 1-3-1995 aan de vergunning te zijn verbonden.

Het Stortbesluit bodembescherming is dus niet op oude stortlocaties gericht, maar van de bestaande (in exploitatie zijnde) stortplaatsen dient de vergunning te worden aangepast.

Aan het Stortbesluit bodembescherming zullen te zijner tijd nog regelingen worden toegevoegd voor financiële zekerheid voor dekking van aansprakelijkheid voor schade en de opzet van de nazorg. Deze regelingen zullen te zijner tijd in deze Leidraad worden toegelicht.

In diverse artikelen van het Stortbesluit bodembescherming is voor de Minister van VROM de bevoegdheid tot het stellen van nadere regels opgenomen. Deze nadere regels zijn uitgewerkt in de Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming.

3.3.3 De Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming

Aan de orde komen de achtergrond van de uitvoeringsregeling; de inhoud en de aard van de voorschriften die de Uitvoeringsregeling gaat stellen. Kort samengevat:

Tabel 3.6: De Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming

Uitvoeringsregeling		
<u>achtergrond</u>	<u>inhoud</u>	<u>aard voorschriften</u>
Stortbesluit bodembescherming art. 1	. vaststellingsmethodiek grondwaterstanden	. instructieregels aan bevoegd gezag . soms nog te concreti- seren door bevoegd gezag
art. 4	. technische eisen af- dichtingen	
art. 9, 10	. uitvoering inspecties + bodemonderzoek	. technische uitwerking in documenten: bindende richtlijnen en niet- bindende documenten

Met de door de minister vastgestelde Uitvoeringsregeling wordt uitvoering gegeven aan de artikelen 1, 4, 9 en 10 van het Stortbesluit bodembescherming. Ingevolge deze regeling is het bevoegd gezag bij vergunningverlening verplicht voorschriften op te nemen in overeenstemming met de artikelen 3 t/m 14 van de Uitvoeringsregeling.

Inhoud

In de regeling wordt in art. 3 (ter uitvoering van lid 4, artikel 1 van het Stortbesluit bodembescherming) aangegeven hoe het onderzoek ter vaststelling van de gemiddeld hoogste en de gemiddeld laagste grondwaterstand ter plaatse van de stortplaats moet plaatsvinden.

In artikel 4 van het Stortbesluit bodembescherming wordt bij stortplaatsen een onder- en bovenafdichting voorgeschreven. In deze ministeriële regeling worden de technische eisen aangegeven waaraan deze afdichtingen moeten voldoen. Dit gebeurt in de artikelen 4 en 5.

Tot slot wordt in de uitvoeringsregeling, ingevolge de artikelen 9 en 10 van het Stortbesluit bodembescherming, de inspectie van de bodembeschermende voorzieningen en het onderzoek naar de hoedanigheid van de bodem nader geregeld (artikelen 6 t/m 14). Het betreft zowel onderzoek dat door de exploitant moet worden verricht, als onderzoek dat door specifiek ter zake kundigen moet worden uitgevoerd.

Dit betreft regels voor:

- controle op het uittreden van stortgas door de bovenafdichting;
- controle op de dichtheid van de bovenafdichting;
- controle van de bovenafdichting op zakking;
- controle van de drainagesystemen in onder- en bovenafdichting;
- het onderhoud van de drainagesystemen;
- controle van de technische staat van de bodembeschermende voorzieningen;
- rapportage van de resultaten van inspecties, controles, metingen, analyses e.d.;
- bemonstering en analyse van het percolaat, water in het drainagesysteem en grondwater;
- de werkwijze bij monsterneming, conservering, voorbereiding en analyse;
- vergelijking van onderzoeksresultaten.

Aard voorschriften

De voorschriften van de Uitvoeringsregeling houden een instructie in aan het bevoegd gezag en zijn niet rechtstreeks tot de vergunninghouder gericht. Bepaalde voorschriften van deze regeling, met name die van de hoofdstukken 2 en 5, moeten vrijwel letterlijk door het bevoegd gezag worden overgenomen in de vergunning. Andere voorschriften, met name die van de hoofdstukken 3 en 4 zijn ook verplicht maar vereisen een zekere mate van concretisering door het bevoegd gezag.

De concreet technische uitwerking vindt plaats in een aantal documenten waarnaar wordt verwezen in de artikelen van de Uitvoeringsregeling. De verwijzing naar de volgende richtlijnen is bindend:

1. Richtlijn drainagesystemen en controlesystemen grondwater voor stort- en opslagplaatsen; Heidemij Advies BV 1993. Het rapport omvat de uitwerking van de IBC-uitgangspunten voor het storten en geeft richtlijnen voor:
 - bepaling van de ligging van de stoffen ten opzichte van het grondwater;
 - afvoersystemen voor percolaat;
 - controlesystemen voor grondwaterkwaliteit en monsternamen;
 - het afvoersysteem voor oppervlakkig afstromend water.

Deze richtlijn vervangt het rapport van de reeks bodembescherming nr. 78 van VROM.

2. Richtlijn voor onderafdichtingsconstructies stort- en opslagplaatsen; Heidemij Advies BV 1993.

Het rapport geeft richtlijnen met behulp waarvan een plan voor de onderafdichting kan worden vastgesteld. Het plan dient minimaal te bevatten:

- een vermelding van de gehanteerde uitgangspunten en ontwerpnormen alsmede de geraadpleegde literatuur en bouwrichtlijnen;
 - een beschrijving van het ontwerp, met name de dimensionering, toegepaste materialen en uitvoeringsmethoden;
 - een programma voor kwaliteitsborging;
 - een scenario voor controle en nazorg, aangevuld met herstelmogelijkheden bij geconstateerde storingen of gebreken.
3. Richtlijn voor dichte eindafwerking van afval- en reststofbergingen (Richtlijn dichte eindafwerking). Publicatiereeks bodembescherming nr. 1991/2. Het rapport omvat richtlijnen voor:
 - opbouw en materiaalkeuze;
 - tijdsplanning;
 - basislaag, steunlaag en afdichtingslaag met uitwerking van meerlaagssystemen, drainagelaag, ontwateringssysteem, afdeklaag, vegetatie, teenconstructies, ontgassingssysteem, geschiktheidsonderzoek, controle op de waterdichtheid, nazorg en herstel.

Deze richtlijn is gebaseerd op de Richtlijn voor het toepassen van geomembranen ter bescherming van het milieu (Richtlijn

geomembranen) en op de Handleiding voor ontwerp en constructie van eindafdekkingen op afval- en reststoffenbergingen (Publicatiereeks bodembescherming nr. 1991/4).

Daarnaast wordt in de toelichting op de Uitvoeringsregeling verwezen naar:

4. Richtlijn geomembranen. Publicatiereeks bodembescherming nr. 1991/5. Het rapport omvat de uitwerking van:
 - de functionele eisen voor de isolatievoorziening (ontwerp, materiaal en realisatie);
 - het ontwerp;
 - het bestek;
 - de constructie;
 - de aanleg;
 - de kwaliteitsborging (de betrouwbaarheid van de uitgangsgegevens, de kwaliteit van het ontwerp, de kwaliteit van de realisatie, van het gebruik en van de nazorg).

Dit document betekent met de onder 5 en 6 genoemde documenten de herziening van het rapport "Protocollen voor het toepassen van afdichtingsfolies ten behoeve van bodembescherming" (VROM reeks bodembescherming no. 39), welke niet meer terzake dient te worden gebruikt.

5. Protocollen voor het toepassen van kunststof geomembranen ten behoeve van bodembescherming.
Deel I. Materialen. KRI-TNO rapport nr. 794/92. Te zijner tijd zal dit rapport worden uitgegeven in de publicatiereeks bodembescherming van het ministerie van VROM. Het rapport geeft de herziening van de delen A en B van de onder 4 genoemde Protocollen. Het rapport gaat in op de eigenschappen van geomembranen en geeft een opsomming van de functionele eisen te stellen aan afdichtingsfolies. Een overzicht wordt gegeven van de eigenschappen van beschikbare foliematerialen. Controle-eisen en toe te passen proefmethoden worden aangegeven.
6. Protocollen voor het toepassen van kunststof geomembranen ten behoeve van bodembescherming.
Deel II. Aanleg en acceptatie. KRI-TNO rapport nr. 795/92. Te zijner tijd publicatiereeks bodembescherming. Het document geeft de herziening van deel C van de onder 4 genoemde Protocollen. Het is een handleiding voor de uitvoering van de aanleg van een afdichting en de daarbij te hanteren kwaliteitszorg. Het gaat in op verbindingstechnieken voor folies, op de beoordeling van de kwaliteit van lassen en op de kwalificatie van lasmethoden en lassers.
7. CUR aanbeveling voor granulaire afdichtingslagen. Dit rapport wordt in opdracht van het Civieltechnisch Centrum Uitvoering Research en Regelgeving (CUR) opgesteld en geeft de procedure voor de opleveringscontrole van granulaire afdichtingen uit zand-bentoniet.

3.3.4 EG-richtlijnen

Het Stortbesluit bodembescherming heeft als doel het realiseren van een algemeen beschermingsniveau ten aanzien van het storten van afvalstoffen. Daarnaast geeft het Stortbesluit bodembescherming ook (mede) uitvoering aan twee EG-richtlijnen, namelijk:

- de Asbest-richtlijn (PbEG 1987, L85/40);
- de EG-grondwaterrichtlijn (PbEG 1980, L20/43).

Daarnaast zijn de volgende EG-richtlijnen van belang:

- richtlijn betreffende afvalstoffen (75/442, gew. 91/156/EEG, 18 maart 1991);
- richtlijn betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen (78/319 vervangen door 91/689/EEG).
- voorstel voor een richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen, (22 mei 1991);
- voorstel voor een richtlijn betreffende de wettelijke aansprakelijkheid voor schade en milieuletseel veroorzaakt door afvalstoffen (15 september 1989, gew. 27 juni 1991).

Kenmerkend voor EG-richtlijnen is dat ze niet direct rechten en verplichtingen voor de burger en de overheid in het leven roepen (in tegenstelling tot EG-verordeningen), maar door de Lidstaten van de EG in nationale wetgeving geïmplementeerd moeten worden. De EG-richtlijnen geven dus een opdracht aan de Lidstaten om een bepaald resultaat te bereiken. De Lidstaten kunnen in beginsel zelf beslissen op welke wijze de inhoud van de richtlijnen in de nationale wetgeving zal worden verwerkt. Kan een Lidstaat daarin verdergaande eisen stellen dan de EG? Dit is afhankelijk van de rechtsgrondslag en de inhoud van de richtlijn. Als de richtlijn gebaseerd is op art. 100A van het EEG-verdrag (dat wil zeggen besluitvorming met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen) dan is het in principe niet mogelijk om van de EG-richtlijn af te wijken. Art. 100A is namelijk gericht op de realisatie van de Europese binnenmarkt. Diversiteit in regelgeving moet daardoor worden opgeheven. Lid 4 van art. 100A biedt de Lidstaten de mogelijkheid om van een EG-richtlijn af te wijken. Dit dient echter zeer goed gemotiveerd te zijn (bv. vanuit de bescherming van het milieu) en hieraan is een zware procedure gebonden.

Indien de richtlijn gebaseerd is op art. 130S van het verdrag (eenparigheid van stemmen) dan hebben de Lidstaten meer mogelijkheden strengere eisen te stellen dan in de de EG-richtlijn vermeld. De mate waarin is echter wel afhankelijk van de mate van detail van de tekst van de richtlijn en de onderwerpen die de EG-richtlijn regelt.

Indien de inhoud van de richtlijn ruimte laat voor interpretatie of afwijking, dan is aanvullende, strengere regelgeving mogelijk.

Richtlijn betreffende afvalstoffen

Deze richtlijn richt zich tot de Lidstaten en geeft regels voor het beheer en de verwijdering van afvalstoffen. Hiertoe dienen de Lidstaten maatregelen te nemen ter bevordering van:

- preventie;
- nuttige toepassing/hergebruik van afvalstoffen;

- een doelmatige verwijderingsstructuur;
- planning;
- e.a.

Daarnaast dienen installaties die afval voor derden behandelen, opslaan en/of storten over een vergunning te beschikken. Deze inrichtingen moeten periodiek gecontroleerd worden. De betreffende inrichtingen moeten de hoeveelheid, aard, oorsprong en eventueel de bestemming, frequentie van inzameling, wijze van vervoer en wijze van behandeling van afvalstoffen registreren. Verder zijn ook bepalingen opgenomen over de aanwijzing van bevoegde instanties, verslaglegging aan de Europese Commissie en toepassing van het principe "de vervuiler betaalt."

Concept-richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen

Deze richtlijn stelt eisen aan de inrichting, exploitatie en sluiting van stortplaatsen. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt in soorten afval. Het belangrijkste onderscheid is het onderscheid in gevaarlijke, ongevaarlijke en inerte afvalstoffen. In aansluiting hierop worden drie soorten stortplaatsklassen onderscheiden, namelijk stortplaatsen voor gevaarlijke stoffen, stortplaatsen voor stads- en ongevaarlijke stoffen en stortplaatsen voor inerte afvalstoffen. Naast deze "enkelvoudige" stortplaatsen, kunnen stortplaatsen ook ingericht worden voor het storten van meer dan één afvalcategorie mits dat gecompartmenteerd gebeurt en mits die compartimenten voldoen aan de voorschriften die gelden voor de specifieke stortplaatsklasse.

Verder wordt in de concept-richtlijn aangegeven welke afvalstoffen niet gestort mogen worden (met name genoemd zijn: vloeibaar afval; explosief/brandbaar afval, medisch/veterinair afval dat infecteus is). Tevens wordt aangegeven welke afvalstoffen op welke stortplaatsklasse gestort kunnen worden. Dit betekent dat stortplaatsen een acceptatiebeleid dienen te voeren en dat de gestorte afvalstoffen geregistreerd moeten worden. Naast acceptatieprocedures regelt de richtlijn ook controleprocedures in de exploitatie- en nazorgfase en de sluitingsprocedure. Deze sluitingsprocedure houdt tevens de verplichting in om een bovenafdichting aan te brengen. Om de nazorg te waarborgen wordt de exploitant verplicht een financiële garantie te kunnen overleggen. Daarop aansluitend moeten de lidstaten zorgen voor nazorgfondsen. De exploitant van de stortplaats is civielrechtelijk aansprakelijk.

In de bijlagen van de richtlijn zijn opgenomen:

- algemene voorschriften die voor alle stortplaatsklassen gelden;
- informatievereisten bij inrichting en exploitatie; het conditioneringsplan van een bestaande stortplaats; sluiting van een stortplaats;
- acceptatiecriteria en -procedures;
- controleprocedures in de exploitatie- en nazorgfase.

Geconcludeerd kan worden dat de concept-richtlijn aansluit op Nederlandse regelgeving en beleid.

Richtlijn betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen

Het doel van deze richtlijn is om de verwijdering van chemisch afval te harmoniseren, de doelmatigheid van deze verwijdering te vergroten en de milieurisico's te minimaliseren.

Opslag, bewerking en storten van toxische en gevaarlijke afvalstoffen dient door de Lidstaten aan een vergunning gebonden te worden.

Opslag, bewerking en storten van dit afval dient gescheiden plaats te vinden.

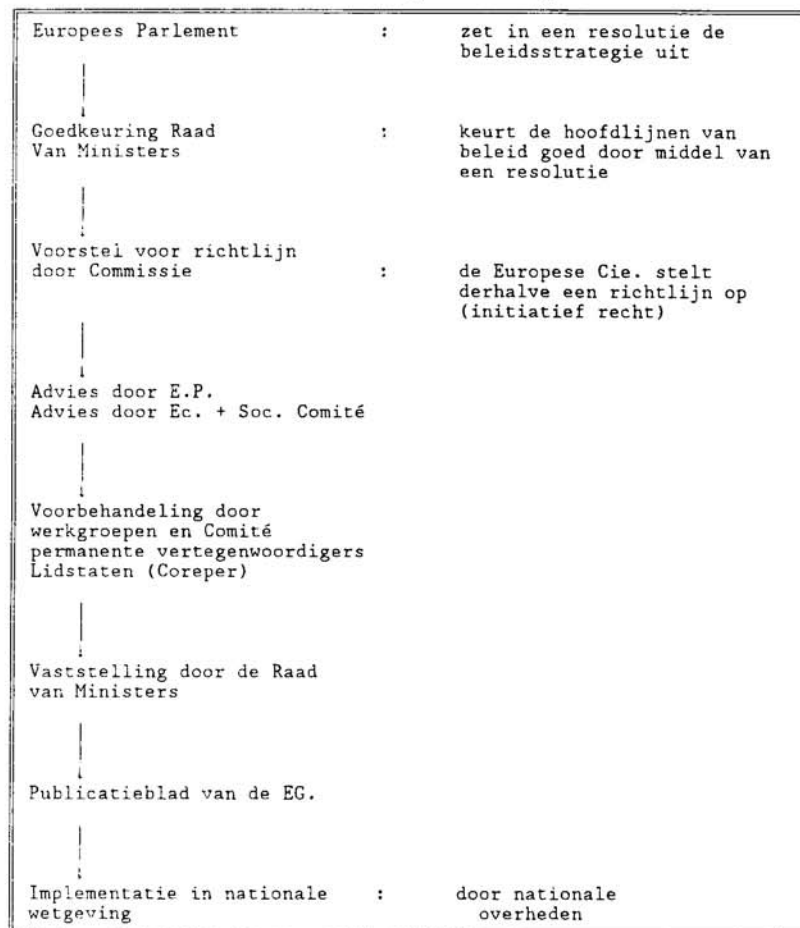
Deze afvalstoffen dienen per inrichting te worden geregistreerd.

Verder stelt de richtlijn regels met betrekking tot controle.

De procedure waarmee EG-richtlijnen worden aangenomen zijn formeel gezien vrij helder, maar materieel ondoorzichtig.

Formeel ziet de lijn er als volgt uit:

Tabel 3.7: Procedure Europese richtlijnen

- Belangrijk is dat Europese richtlijnen niet direct bindend zijn voor de Europese burger, maar in een tweede fase in de nationale wetgevingen geëffectueerd dienen te worden.
- Een ander punt van belang is dat vrij helder kan zijn waar een concept-richtlijn in de formele procedure zit, maar dat daaruit nog niet valt af te leiden wanneer deze richtlijn rechtskracht zal krijgen. Met name in de Europese besluitvorming is er nogal een verschil tussen de juridische orde en de politieke orde. Er is niet één

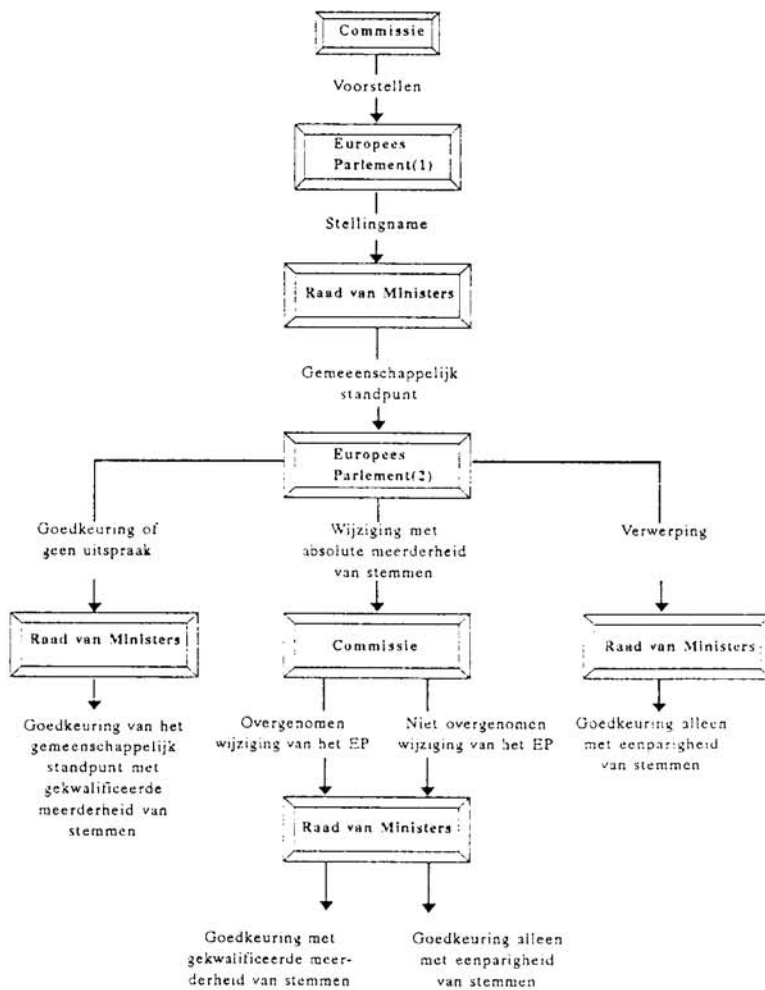
besluitvormingscentrum (Commissie - EP - Raad), maar er zijn een aantal besluitvormingsprocessen van verschillende, elkaar deels overlappende systemen (nationale en communautaire organen, nationale en Europese parlementariërs, nationale en communautaire bureaucratieën, nationale en Europese belangengroepen enz). Door onder andere onderhandelingsprocessen tussen de nationale administraties van de twaalf Lidstaten en de Europese Commissie is de besluitvorming erg traag. (Crijns, 1989).

Het zal duidelijk zijn dat concept-richtlijnen in deze constellatie nog wel eens willen wijzigen.

- Door de Europese Acte is een nieuwe procedure voor de vaststelling van communautaire besluiten toegevoegd, namelijk de procedure voor institutionele samenwerking. In deze procedure heeft het Europese Parlement het recht een tweede advies uit te brengen (art. 100A EEG-Verdrag).

De Raad van Ministers komt in dat geval, na het eerste advies van het EP, met een "gemeenschappelijk standpunt" dat daarna in tweede lezing in het EP wordt behandeld.

De procedure is als volgt:

(1) Eerste lezing bij het Europees Parlement

(2) Tweede lezing bij het Europees Parlement

Figuur 3.1: Besluitvorming in de EG

De geraadpleegde concept-richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen (22-05-1991) (maart 1993) heeft de volgende status:

- concept-richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen (22-5-1991): voorstel van de Commissie. Het Europees Parlement heeft inmiddels advies uitgebracht. De voorbehandeling door werkgroepen en het Comité permanente vertegenwoordigers Lidstaten (Coreper) dient nog plaats te vinden.
Op dit moment is nog niet duidelijk of de besluitvormingprocedure via een gekwalificeerde meerderheid danwel via eenparigheid zal geschieden. Dit zal mede bepalend zijn voor de mate waarin Lidstaten strengere eisen kunnen stellen dan deze EG-richtlijn.

3.4 Procedureschema's

In paragraaf 3.1 is het proces van realisatie van stortplaatsen in drie fasen uiteengelegd, namelijk locatiekeuze, inrichting en tot slot uitvoering. In elk van deze fasen is het van belang procedures in acht te houden. Verbindend element daarbij vormt de procedure van milieu-effect-rapportage. Deze procedure is op veel besluiten van toepassing die genomen moeten worden om een stortplaats te realiseren.

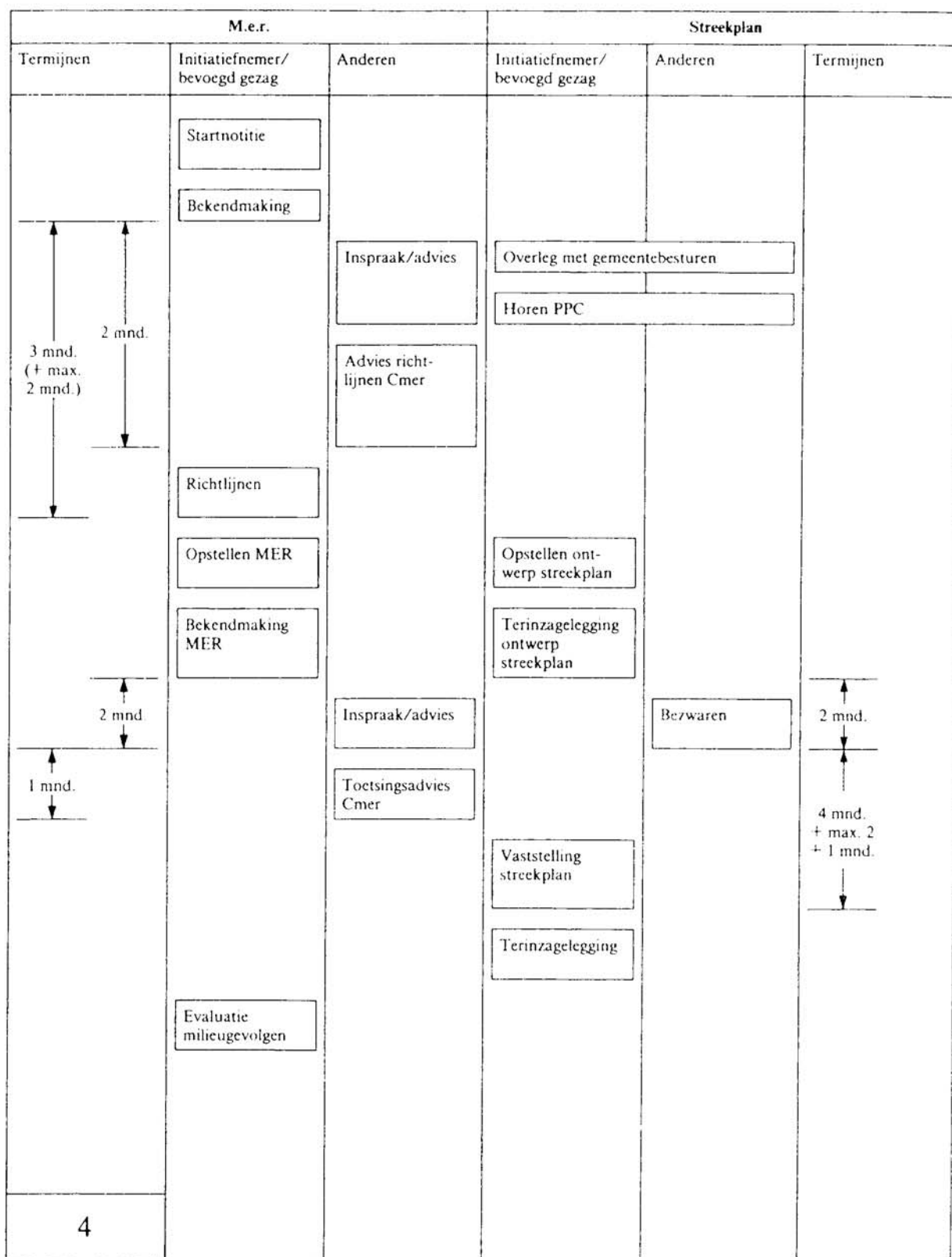
3.4.1 Locatiekeuze

Locaties voor stortplaatsen kunnen in drie plannen worden aangewezen:

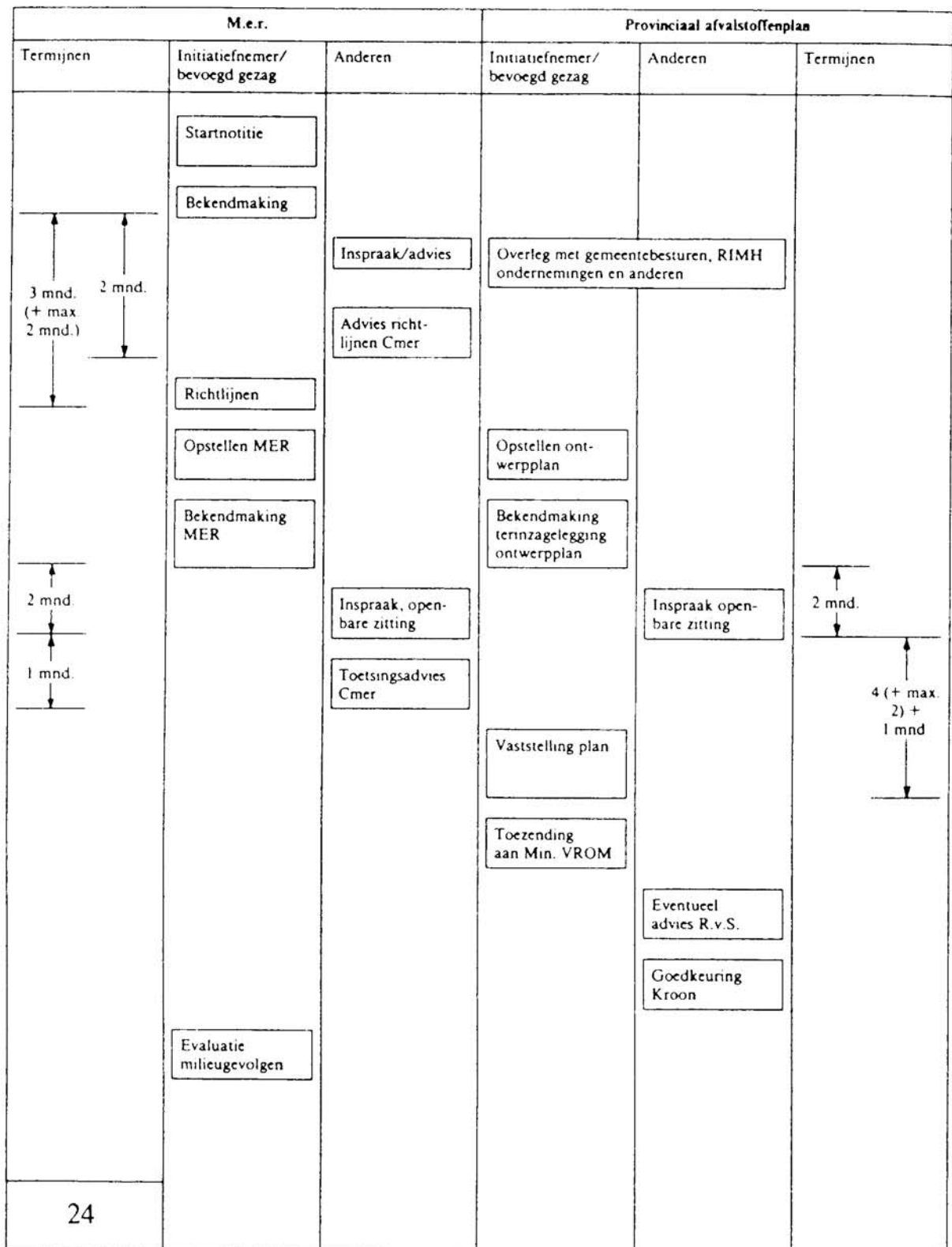
- in het streekplan;
- in het provinciaal milieubeleidsplan (voorheen afvalstoffenplan);
- in het plan dat intergemeentelijke samenwerkingsverbanden ter uitvoering van het PMP (voorheen PAP) opstellen.

Daarbij dient in het streekplan de planologische afweging plaats te vinden. Bestemmingsplannen (bijvoorbeeld voor stortplaatsen) worden getoetst aan het streekplan.

Het streekplan doorloopt voor de locatiekeuze van stortplaatsen niet de m.e.r.-procedure. Dit geldt wel voor het PMP of het uitvoeringsplan op basis van het PMP. In deze plannen vindt o.a. de organisatorische afweging plaats (doelmatigheidstoets). De milieu-effecten van de beoogde locaties worden afgewogen in het milieu-effectrapport dat opgesteld moet worden over het PMP of uitvoeringsplan PMP. Hierna volgen de procedureschema's voor deze plannen en hun relatie tot de m.e.r.-procedure (figuren 3.2 en 3.3). Lees hierin voor provinciaal afvalstoffenplan: provinciaal milieubeleidsplan.

Figuur 3.2: M.e.r. en streekplan

Figuur 3.3: M.e.r. en provinciaal afvalstoffenplan

3.4.2 Inrichting

Als eenmaal voor een specifieke locatie gekozen is, kan met het ontwerp van de stortplaats op de concrete locatie begonnen worden.

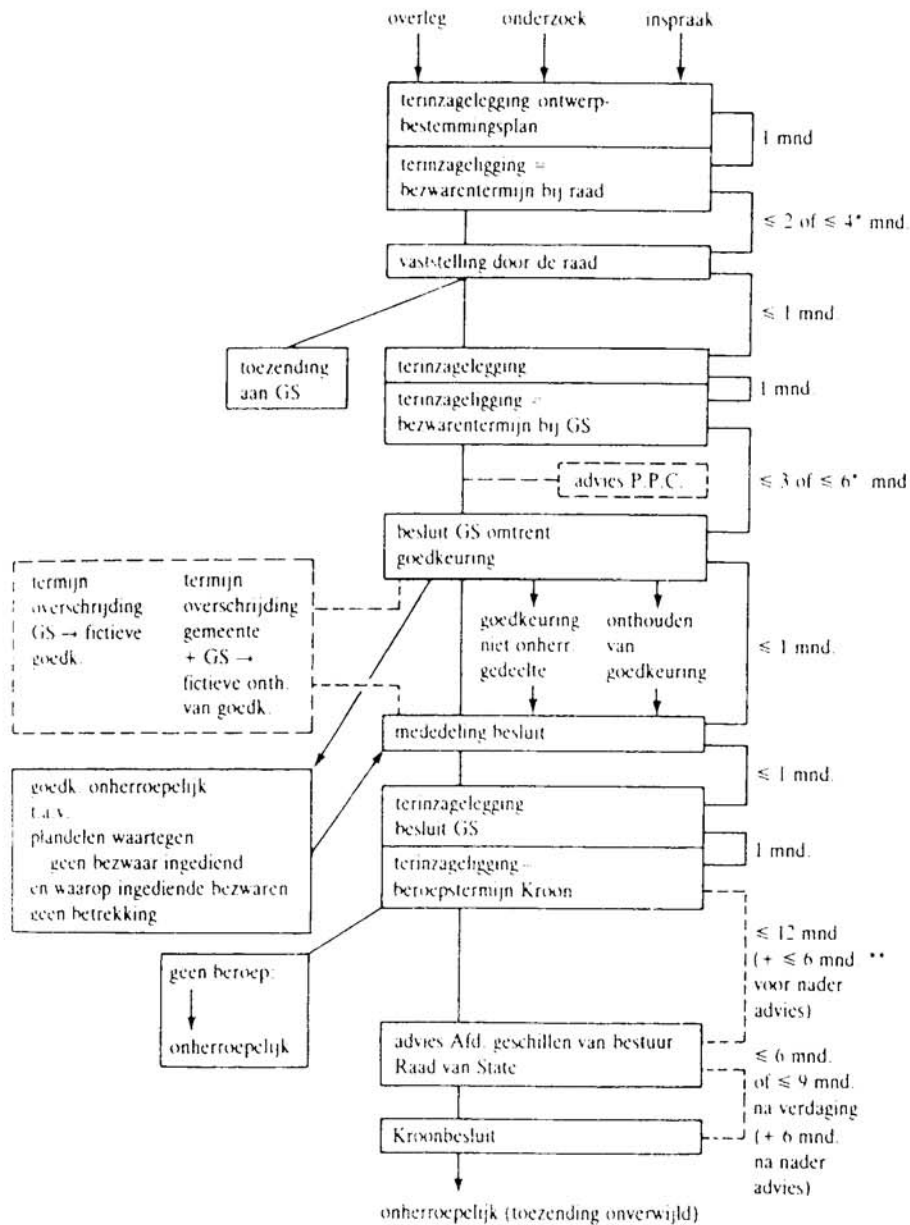
Dit ontwerp dient te voldoen aan enerzijds lokaal-planologische eisen (zoals bijvoorbeeld ontsluiting en ligging ten opzichte van hindergevoelige bestemmingen) en anderzijds aan milieuhygiënische eisen.

De lokaal-planologische eisen worden afgewogen en neergelegd in het bestemmingsplan.

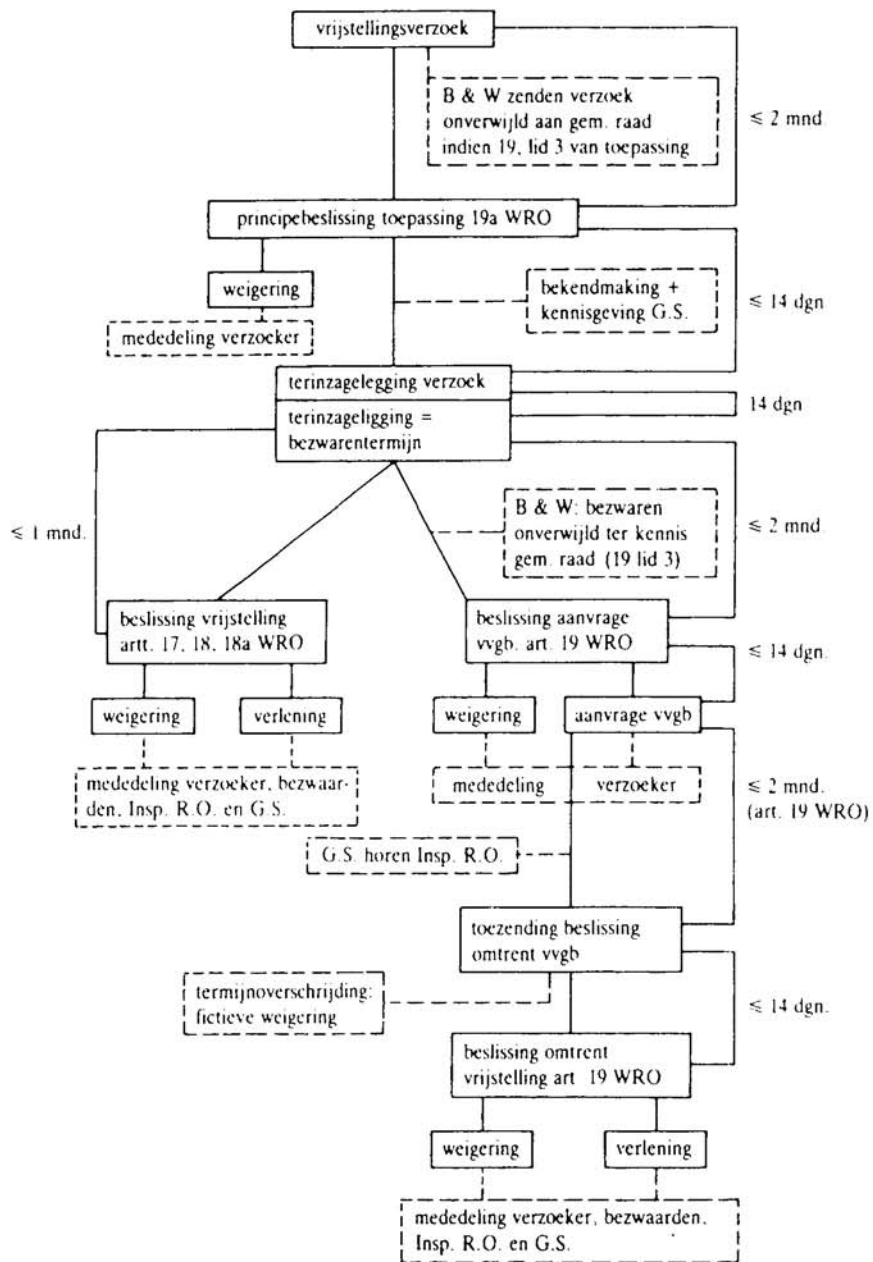
Indien de te realiseren stortplaats in strijd is met het geldende bestemmingsplan (en in de meeste gevallen is dat zo), dan kunnen B & W van de betreffende gemeente vrijstelling verlenen van dit geldende bestemmingsplan, vooruitlopend op het nieuwe bestemmingsplan. Deze zogenaamde "art. 19 - procedure" betekent in de praktijk een versnelling van de procedure. In figuur 3.4 is de bestemmingsplanprocedure opgenomen. Figuur 3.5 bevat de artikel 19-procedure.

De milieuhygiënische eisen die aan de inrichting van een stortplaats gesteld worden, worden in de vergunning op grond van de Wet Milieubeheer neergelegd.

De procedure voor aanvragen van een beschikking op een Wm-vergunning is geregeld in hoofdstuk 13 van de Wet Milieubeheer). De daarvoor geldende procedure is in figuur 3.6 weergegeven.

Figuur 3.4: Schema bestemmingsplanprocedure

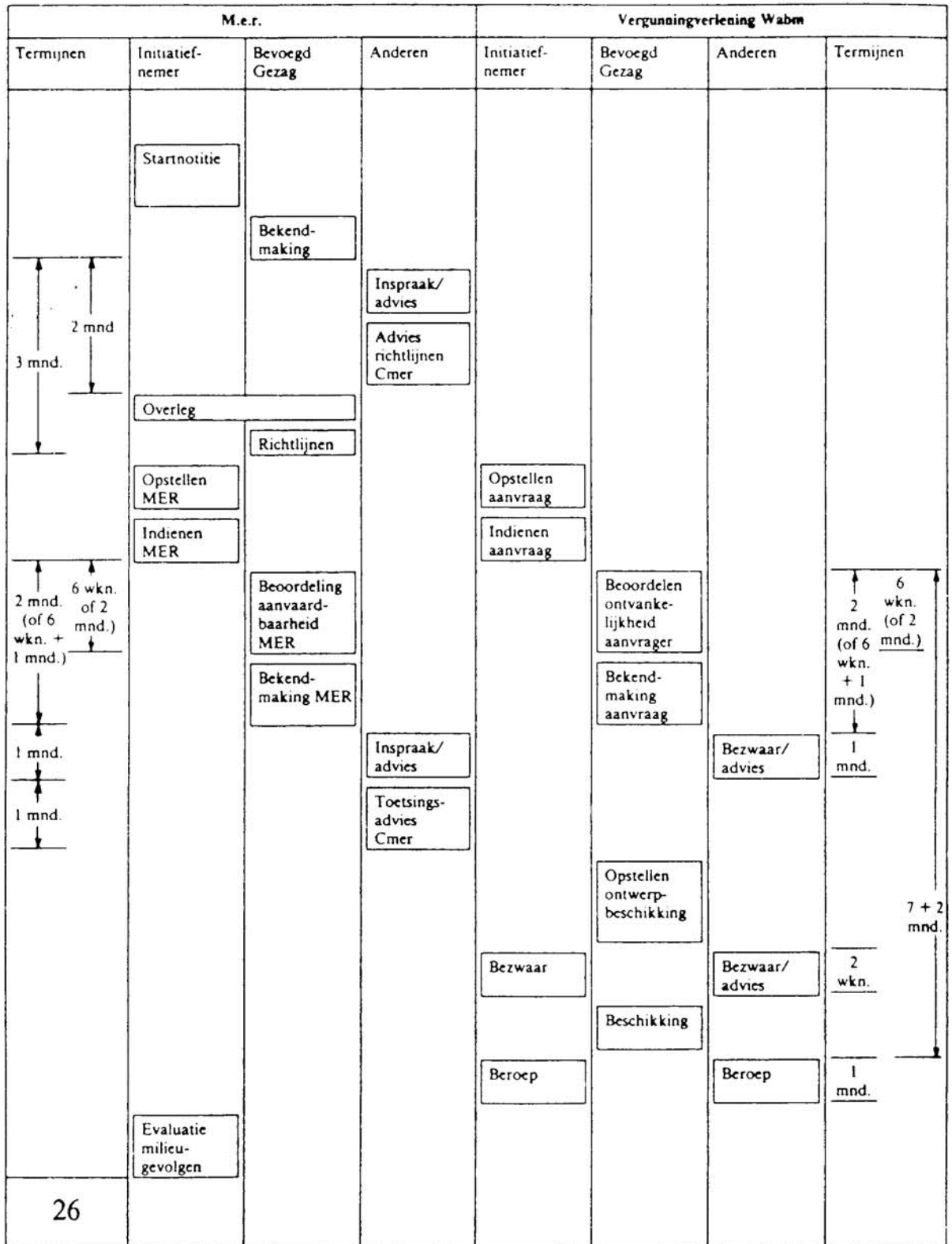
Figuur 3.5: Schema artikel 19-procedure

maanden	indienen van de aanvraag
1	opstellen ontwerpbeschikking 1)
2	binnen 2 maanden niet ontvankelijk verklaren
3	
binnen 3 maanden verzenden ontwerpbeschikking 1)	
4	moment van bekendmaking/ter inzagelegging (binnen 2 weken)
5	indienen van bezwaren (vaste termijn van 1 maand)
6	opstellen definitieve beschikking 2)
binnen 6 maanden verzenden definitieve beschikking 1)	
7	moment van bekendmaking/ter inzagelegging (binnen 2 weken)
8	beroepsmogelijkheid bij Raad van State (vaste termijn van 1 maand)
beschikking wordt van kracht 3)	

Figuur 3.6: Procedure-aanvragen Wm-vergunning

Deze vergunningprocedure is direct gekoppeld aan de m.e.r.-procedure voor de inrichting van de stortplaats. (Te onderscheiden van de m.e.r.-procedure voor het milieubeleidsplan).

Hoe de samenhang tussen vergunningprocedure en m.e.r.-procedure is, wordt in figuur 3.7 aangegeven.

Figuur 3 7: Samenhang m.e.r. en Wabm

3.4.3 Uitvoering

Bij de aanleg en exploitatie van een stortplaats zijn (naast de Wm-vergunning) verscheidene andere vergunningen vereist. De meeste van deze vergunningen kennen een eigen procedure, die in de betreffende wet of verordening geregeld is. Hier wordt volstaan met een verwijzing naar het hoofdstuk in de desbetreffende wet.

De meest voorkomende vergunningen zijn in de volgende tabel opgenomen.

Tabel 3.9: Vergunningen bij aanleg en exploitatie van stortplaatsen

VERGUNNING	ACTIVITEIT	PROCEDURE
Aanlegvergunning	Bij grondverzet evt. (indien door best. plan. verg. vereist)	WRO hoofdstuk 7
Bouwvergunning	Het bouwen van bouwwerken	Woningwet, hoofdstuk 4
Uitwegvergunning	Het aansluiten op een openbare weg (indien verg. vereist)	Algemene Politie Verordening
Onttrekkingsvergunning	Het onttrekken van grondwater	Grondwaterwet, hoofdstuk 2
Ontgrondingsvergunning	Het ontgronden	Ontgrondingenwet, hoofdstuk 2
Lozingsvergunning WVO	Het lozen van bijv. percolaatwater	Wm. hoofdstuk 13
Ontheffing WCA	Het storten van chemisch afval	Wm. hoofdstuk 13

Opmerkingen bij de tabel:

- De procedures voor lozingsvergunning en ontheffing WCA zijn hiervoor in de figuren van paragraaf 3 gepresenteerd.
- Niet alle vergunningen die in de tabel genoemd zijn, zijn bij elke stortplaats vereist. Dit is afhankelijk van lokale regelgeving (zoals bestemmingsplan en APV) én van de te verrichten activiteiten om de stortplaats te realiseren.
- De tabel is nog niet compleet. Er zijn situaties denkbaar waarbij ook nog andere vergunningen nodig zijn, bijvoorbeeld op het gebied van de waterstaatswetgeving (Rivierenwet, Wet 1904 droogmakerijen en indijkingen).

Bij aanleg en exploitatie van een stortplaats spelen naast ruimtelijke en milieuhygiënische aspecten ook veiligheid en arbeidsomstandigheden een rol. Op deze laatste aspecten is de Arbowet van toepassing. Deze aspecten komen in paragraaf 7.7 aan bod

3.4.4 Voorbeeld voor een concrete stortplaats

Hierna zal in figuur 3.8 als voorbeeld een overzicht getoond worden van de fasen en de tijdsduur van de procedure voor een concrete stortplaats. In het voorbeeld is de locatie reeds gekozen.

3.5 Geraadpleegde literatuur

* Algemene literatuur

BIEZEVELD, G.A., De Wet Algemene Bepalingen Milieuhygiëne gaat veranderen, in: Tijdschrift voor Milieu en Recht, november 1989

BRUSSAARD, W., DRUPSTEEN, TH.G., GILHUIS, P.C., KOEMAN, N.S.J. (red.); Milieurecht, 1991

CRIJNS, F.C.L.M., Het Europese perspectief van het Nederlandse staatsrecht. Zwolle, 1989

JURGENS, V. C.S, Actieboek natuur en milieu, Zwolle, Utrecht, 1989

KIVITS, H.G., WETELING F.A. WOUTERSE, G.E.L.; Info Milieuzorg, 1989

MINISTERIE VAN VROM: Afvalstoffenbeleid in internationale context. Publicatiereeks afvalstoffen, 's-Gravenhage, 1991/5g

NEUERBURG, E.N., VERFAILLE P., Schets van het Nederlands milieurecht. Alphen a/d Rijn/Den Haag, 1991

PROVINCIE NOORD-BRABANT, Stortplaatsenbeleidsplan, 's-Hertogenbosch, juli 1992

Het ABC van het Gemeenschapsrecht, Serie Europese Documentatie, 1991

Diverse artikelen in Gemeentereiniging en Afvalmanagement, nr. 11, november 1991

* Regelgeving

Voor geldende wetten en besluiten is geraadpleegd:

Wettenverzameling bestuurdienst deel 2 (Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening, Milieu) codenr. B53, Vermande.

Stortbesluit bodembescherming; Staatsblad 1993, no. 55

Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming, Staatscourant 37, dinsdag 23 februari 1993

Inrichtingen - en Vergunningenbesluit Milieubeheer, Staatsblad 1993, no. 50

* Voor besluiten, richtlijnen e.d. die nog in ontwikkeling zijn wordt hierna aangegeven welke versie geraadpleegd is:

Ontwerp - Verordening bedrijfsafvalstoffen Noord-Holland, Zuid-Holland, Utrecht, Noord-Brabant, versie 15-8-1991

Uitbreiding en wijziging van de Wet Milieubeheer, Afvalstoffen, Eerste Kamer, verg. jr. 1992-1993, 21246, nr. 60, (29 oktober 1992)

Voorstel van EG-richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen, COM (91) 102 def. SYN 335, 22 mei 1991